

עלי מרפא
שער הגלילון
יין הנגרי
למעשה
בני היכלא

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנן לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

על כולם עובר
להנות מהחיים...
גדולת מוהר"ת זיע"א
לחיות בדעת של ספירת העומר
הסוחר שחזר לחו"ל
התורה הזמנית:
המלכת ה' בספירת העומר
כח ההמתנה של ימי הספירה
כוחו של צדיק
ההבדלה בין רע לטוב
אחר הפסח: שורת למחנך
מתכננים לחתונה הגדולה ---
מהלכות ספירת העומר

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

נראה לך שאתה מיוחד?

מה הבעיה שיהודי יינהג לו בעולמו, וילך אחרי מראה עיניו וחשק לבו, כל עוד הוא לא עובר איסור חלילה, ולא מבטל את מה שהוא חייב לעשות.

כאשר יהודי אומר על חפץ מסוים: הרי זה הקדש. הוא לא מתכוון להציק לכל העולם, ולאסור עליהם את השימוש בו. הוא מתכוון ל'ייחד' את החפץ הזה לצורך נעלה יותר, וכתוצאה מכך, החפץ נאסר על כל העולם, כי הוא 'מיוחד' ולא מתאים לכל שימוש. יהודי הוא קדוש, כי הוא מיוחד. הוא לא אבן ברחוב, לא

יש הרבה דברים בחייו של יהודים שהם חובה, יש גם הרבה דברים שהם אסורים, אבל יש הרבה מאוד דברים שהם אינם חובה ולא איסור. באותו 'שטח אפור', יכול לכאורה כל אחד לעשות כרצונו, לטוב ולמוטב. כל מה שאינו מצוה ולא עבירה, הוא לכאורה מותר ולכתחילה. לכאורה, אבל לא. ישנה עוד מצוה כללית, שנקראת 'קדושים תהיו'. והיא דורשת מיהודי 'קדש עצמך במותר לך'. גם במה שמותר לך, לא מצוה ולא עבירה, תהיה קדוש.

בפשטות, לא מובן. מה הבעיה? מה הבעיה שיהודי יינהג לו בעולמו, וילך אחרי מראה עיניו וחשק לבו, כל עוד הוא לא עובר איסור חלילה, ולא מבטל את מה שהוא חייב לעשות. מה הבעיה?! וכי בשביל מה ברא השם יתברך עולם כל כך יפה, נעים וטעים, אם לא בשביל בניו אהוביו? אז למה לא. מה פתאום לדחוף לתוך התחום האפור הזה עוד משהו שנקרא קדושה? מרגיש כאילו לא מפרגנים לנו ליהנות, גם ממה שכבר מותר...

ולמי שמסתפק, המצווה הזו לא נאמרה רק לצדיקים, היא נאמרה לכל יהודי. והיא אחת מהפרשיות שנאמרו במעמד 'הקהל' בו נכחו כל עם ישראל, אנשים נשים וטף. כל יהודי מצווה להיות קדוש. כל יהודי. אז שוב: למה? מה רוצים מהחיים שלנו. למה לא לאפשר מרחב מחיה משוחרר, שבו יעשה כל אחד מה שלבו חפץ?

קדושה - מיוחדות

אז ברור, שאף אחד לא בא לקחת מאתנו שום דבר, ההיפך. ובשביל זה צריך להגדיר מחדש את המושג 'קדושה'. באופן טבעי, נתפסת בעינינו המילה 'קדושה' כשם נרדף לפרישות. כשאומרים 'קדושה', מתכוונים לומר 'לא! ומכאן, התפיסה כאילו הקדושה באה למנוע מאתנו משהו, במיוחד את אותו משהו שאנחנו חושקים. כאילו דווקא. אם אתה חושק, אז לא.

זה אינו הפירוש הנכון למושג קדושה. קדושה, עניינה מיוחדות. אתה קדוש ושמן קדוש, אין פירושו חלילה שהקב"ה 'פרוש'. לא, הכוונה היא שהוא מיוחד. כאשר איש מקדש אשה, הוא לא עושה זאת במטרה לאסור אותה על כל העולם, אלא במטרה לייחד אותה אליו. כתוצאה מכך, היא כמובן נאסרת על כל העולם, כי זה בדיוק משמעותו של המיוחדות.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אל תירא ואל תפחד כי ה' עמך

ב'קדושים ת"ד... היום קדם תפלת שחרית קבלתי מכתבך, ובתחילה שמחתני בדרךך במה שצדקת להיות על ציון הכ' ולשפך נפשך שם, השומע תפלה שומע אגדה ישמע תפלתך ואנחתך ועזרך וישעך בכל מה שאתה צריך להישע חיש קל מהרה אני"ד.

אך אה"כ גדלה צעקתך מאד עד הנשם, ועתה הסמתי לנפש מרידת לבך וכי השי"ת ירחם ויחשיב. ואם זה בעצמו הוא צעקתך מה שה' הצדיק ואתה החי"ב ר"ל, כבר הקדים להודיע לנו רבי רחמי צדקתו עד אין חקר, אפשר אני ערב לך שגם אתה בכלל הרחמים ובודאי לא יעזבך השי"ת כי יש לנו אב זמן שבזקנים סבא דסבין יש לנו על מי לסמוך בעלמא דין ובעלמא דאתי לעולמי עד ולנצח נצחים.

ותדע ותאמין שכל מה שיעובר עליך כבר עבר על כמה וכמה צדיקים גדולים ותשרים וכי ומה ששענעו עם כל אחד ואחד בכל יום ויום, אי אפשר לשער ולספור, וכמה וכמה שקעו רח"ל ע"ז, ע"י שאין להם מי לחזקם באמת. ומה נשיב לה' כל תגמוליה עלינו אשר זכינו לקבל דבריו הק' שהם יכולים להחיות גם אותך והרגועים מן ה' יתיר ויתור.

ותדע שאין צדיקים לחור פניו אל הבלבולים והרעיונים הרעים, רק לבלתי להסתפל עליהם כלל, ואם אנפי"כ נדמה לך שהם עומדים סביבך ולא יתנו השב רחוק, אנפי"כ אותה חזק ואמץ לומר דברי תורה או תפלה או עסק משה ומתן ואל תסתפל לאחוריה כלל. והעקר שאל תירא ואל תפחד כלל, פי ה' עמך.

נתן ברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לתורש	ליקוטי קמא	ליקוטי הלכות ח"ו	משנה ברוה"ב	דף יומי	ליקוטי תפילות ח"ב
שבת	ג	קוב:	ט	רסה:	עג	תצה תצו
א	ד	קוב:	י	רסה:	עד	תצה תצו
ב	ה	קוב:	יא	רסה:	עה	תצה תק
ג	ו	קוב:	יב	רסה:	עו	תקא תקב
ד	ז	קוב:	יג	רסה:	עז	תקא תקד
ה	ח	קסט:	יד	רסה:	עח	תקא תקו
ו	ט	קסט:	טו	רסה:	עש	תקא תקא

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן חלק א' תורה נ"ו

איך וויס איך בין נישט דער רבי!

רבי שמעלה (הוא רבי שמעון ממעדוועדיקע התלמיד הראשון של רבנו ז"ל שנתקרב אליו ביום חפת רבנו ז"ל והיה משמשו הרבה שנים כמספר בחיי מוהר"ן) אחר הסתלקות רבנו ז"ל עלה לארץ-ישוראל במשך השנים והיה גר בעיר הקדש צפת, בשנת תקצ"ג יצא לחי"ל לשידוך שם את בנו, והגיע חג השבועות שאז התקבצו אנשי-שלומנו אצל מוהרנ"ת בברסקב (ואז נתקבצו כשמונים חסידים פדויע והוא נקרא "דער גרויסער שבועות" - שבועות הגדול) ונסע גם רבי שמעלה לברסקב לחג את החג עם קבוץ אנשי-שלומנו ביחד, והתפעל אז למראה עיניו מגדל ההתלהבות וההתעוררות של אנשי הקבוץ, ושמחת החג של קבלת התורה שהיתה בשמחה גדולה, והאהבה והאהבה והידדות ששרתה אז בין הקבוץ הקדוש, ואחר כך עשה עליו רשם רב הדברים והשיחות הנפלאות של מוהרנ"ת ובפרט אמירת התורה שלו בסעודה שלישית ונזכר בקבוץ הקדוש שהיה אצל רבנו ז"ל בעצמו ואז יצא מגדרו ואמר כמתמיה "אווו, איך האב גימיינט אז רבי נתן איז א תלמיד פון רעבי, צום סוף זעה איך אז ער איז גאר דער רבי אליין" (אווו, אני חשבת שרבי נתן הוא תלמיד של הרבי, לבסוף רואה אני שהוא הרבי בעצמו).

ועדן לא נדע מהתפעלותו הנמרצה עד שאמר אז להרב רבי יצחק סגל (נתן המגיד מטיבראוויצע הצדיק רבי יקותיאל זצ"ל) בזה הלשון: "איך בין דאך א מבין אויף א גיטן איד (צדיק מפרסקס), ווארן איך האב דאך אפועק גיוארפן אלע מפרסקים אין זיך מקרב גיווען צי א אינגל, זאג איך דיר אז היינט איז ער מנהיג הדור" (אני הרי "מבין" על מפרסקים, כי הרי השלכתי את כל המפרסקים והתקרבותי לילד (כי נתקרב אל רבנו ז"ל ביום חפתו שהיה אז אחר הבר מצוה שלו), אומר אני לך שהיום הוא מנהיג הדור). (ועגן בחיי מוהר"ן סימן של"ג שאיש אחד אמר לרבנו ז"ל על מוהרנ"ת ז"ל שידע בברור שמוהרנ"ת ז"ל בונאי יהיה צדיק אמר (גוטער יוד), והקפיד עליו רבנו ז"ל ואמר לו: אני אומר לך שהוא כבר צדיק (ער איז שוין א גוטער יוד) עגן שם שגם הרב הצדיק הקדוש מבראדיטשוב אמר עליו שהוא צדיק (ונדע שמוהרנ"ת ז"ל קדם התקברותו לרבנו ז"ל, היה איהו זמן אצלו, וגם היה לו חלק בכתיבת הספר הקדוש "קדשת לוי" פדויע אצלנו).

וכשהבין בזה מוהרנ"ת, צעק: "איך וויס איך בין נישט דער רבי! איך וויס איך בין נישט דער רבי! (אני יודע שאני הרבי! אני יודע שאני הרבי!). (שמעתי מר' איטשע מאיר קוקמן ימר' לוי יצחק ימר' אליהו חיים).

נצור לשונך הלכות לשון הרע

דעת הרמב"ם שכל דבר שנאמר לפני שלשה שומעים או יותר, אין לשומעים איסור לשה"ר לספרו, מכיון שהמספר יודע שיתפרסם הדבר ויודע להאדם שדיבר עליו. ומזה נלמד שלשה"ר שהתברר אמיתו ומפורסם כבר, מותר לספרו, אם האדם שעליו מדברים לא חזר בתשובה, כגון בין אדם לחבירו ולא פייסו, אבל בין אדם למקום יש להניח שחזר בתשובה ואסור לספר אותו מתוך כוונה לפרסם גנותו יותר. וכן אסור להטעים את הלשה"ר המפורסם בתוספת הערות משלו. וכן אסור לגלות שם המספר הלשה"ר.

ודעת החפץ חיים שאין לסמוך על היתר זה, היות ויש חולקים עליו, וגם צריך לאותו היתר ז' פרטים שאינם שכיחים כ"כ, שאם חסר אחד מהם אסור אפילו לדעת הרמב"ם.

דעת מהרש"ל שאם סיפור לפני ג' אנשים, מותר להם לספר רק לאותו אדם שדיבר עליו לשה"ר. ורבים חולקים ואוסרים. (קה"ל לה"ר פ"י ס"ז-ה)

ובשביב זה התחיל שלמה המקיף ע"ה לבנות יסוד בית המקדש בחדש אדר. שכל החדש הזה הוא כולו בימי הספירה, ועל ידי הספירה מתקנין הדמים וזוכין לשלום:
ליקוטי הלכות, בית הכנסת, ד, ו

ספירת העומר - להאמין ב'אדם' וב'זמן'

א-א

להאמין בחשיבות האדם: כל קדושת התורה היא רק כשיש מי שמקיים אותה, היינו שצריך שיהיה 'אדם' שהוא זה שמקיים את התורה בתוך החיים שלו. ועל כן ראשית ההכנה לקבלת התורה, הוא להכין שני כלים, 'אדם וזמן'. היינו מתחילה להאמין בחשיבות האדם, להאמין בכל יחודי, שהוא אותו אדם שהש"ת מחובר אליו ומצפה לו, וכאשר מאמין ב'אדם' נעשה ממילא כלי אל התורה. ועל כן בימים של ספירת העומר צריך מאוד להתחזק באהבת ישראל, שמחמת כן נפטרו תלמידי רבי עקיבא שלא כיבדו זה את זה.

ב-ב

להאמין בחשיבות כל יום: הכלי השני הוא להאמין בחשיבות של כל יום. כי אף שיש אדם שאמור לקיים את התורה, אך היכן הוא מקיים את התורה, בתוך היום שלו, ואם יזלזל האדם ביום לחשוב שהיום הזה אינו נקרא בשם יום מחמת כל מיני טרדות וקטנות המחשבה של אותו היום, אזי אין לו הכלי לקיים את התורה, ועל כן צריך בימים אלו לספור את הימים, אשר על ידי מצוה זו אנו מתחזקים באמונה שכל יום נקרא בשם יום, ואדרבא, דווקא מחמת שבכל יום מתעורר אצל האדם בלבולים חדשים, זהו בעצמו עבודת הספירה לספור בכל יום את היום ולהשתוקק לה' לעבדו באותו היום לפי מה שעובר עליו כיום (ליקו"ה פקדון ד').

ג-ג

לחפש עצות חדשות: הסיבה שאין האדם מאמין במציאות של 'היום' הוא מחמת שבכל יום מתגברים עליו מחשבות ובלבולים שונים, וכן מתעוררים בליבו מידות שונות, המעכבות אותו להתעורר לעבודת ה', ולהוציא לפועל מה שצריך. והאמת היא שיש עצה לכל דבר, רק שבכל פעם צריך עצה אחרת, וכל אחד צריך בעצמו לצעוק לה', עד שהש"ת יאיר לו איזה תבונה חדשה - הארת הדעת לפי ענין אותו היום, ועל כן צועקים הרבה בתחילת כל יום בשעת הספירה, שזוכה להמשיך עלינו עצות חדשות השייכות לאותו היום דייקא (ליקו"ה ראש חודש ו').

ד-ד

עצה חדשה בכל יום: בכל יום ויום בכל יום ויום מימי הספירה הק', נמשך עלינו איזה דרך ועצה חדשה, לתקן עוד מדה רעה ועוד סוג של התגברות היצר, לפי סוד הספירה שבאותו היום. והכל תלוי בהתעוררות הלב והאמונה, לדעת שכל ספירה וספירה הוא הזדמנות לפעול עלינו עצות ודרכים חדשים שיקרבו אותנו להש"ת. ומשום כך אנו מבקשים ומתחננים וצועקים מעומק ליבנו להש"ת, שיטהר ויקדש אותנו, ויגלה לנו את העצות העמוקות של הצדיקים איך להתקרב לה' בכל יום ויום לפי הענין ומצב שעובר עלינו באותו היום, לפי הנהגת הספירה והמידה הפרטית של אותו היום.

הליכות

שיחות ומנהגים

ספירת העומר - יצירן

על שנותיו, כדי שלא יהיה רב שנותיו ללא חטא, כדי שייכל עוד להחטיאו:

רבנו אומר: "דער יצר הרע פון איין ערליכן יודן איז איין דבוק" - "היצר הרע של הפשרים הוא דבוק"

רבנו אומר: "דער יצר הרע האט פיינט איין ערליכן יודן טשעפעט ער אים צו איין שגעונ" - "יצר הרע שונא יהודי פשר, על פן מדביק הוא לו איהו שגעון רחמנא לצלן".

לענין שאמרו חכמינו ז"ל (סוכה נב): "צדיקים נדמה להם יצר הרע פתר, ורשעים נדמה להם פחוט השערה". אמר מוהרנ"ת, שהאמת הוא עם הצדיקים, אלא הרשעים מחמת שלא עמדו בנסיון, על פן נדמה להם פחוט השערה, אולם אליבא דאמת דוקא יצר הרע פתר מפוש":

(שיח שרפי קודש)

הפתק שנשכח

כסף גדול, שהפקידו אצלו אנשים, כדי לסחור בו. והנה, בקומו בבוקר באכסניה, מצא כי כל כספו נגנב ממנו. היהודי פכר את ידיו בייאוש והמשיך: 'אצתי אל בעל האכסניה וסיפרתי לו על אסוני. זה שמע והפטיר, כי ללא ספק גנבה המשרתת את הכסף. צריך להביא אותה אל רבינו, כדי שתודה על הגנבה, בפניו לא תוכל לשקר במצח נחושה.'

יהודי העיירה השתוממו על שובו של ר' גדליה הסוחר מארץ הקודש. באותן שנים היה זה דבר נפוץ שיהודים זקנים יעלו לארץ הקדושה בערוב ימיהם כדי להיטמן באדמתה. אך אף אחד מהם לא שב על עקבותיו, לכן הפליאה היתה עצומה, על מה ולמה החליט ר' גדליה לשוב לחוץ לארץ.

הכל התקבצו סביבו, חקרו אותו בלב נפעם על ארץ הקודש והמקדש, האם

עמו במחיצתו רחוב מרכזי ברדיטשוב

'המשרתת הגיעה עם אביה, שואב המים, לפני רבי לוי יצחק. היא עמדה מושפלת וחפזית ראש, כאשר אביה מסנגר עליה: 'שרה היא ונקיית כפס. איך אפשר להלעז כזאת על בת ישראל?'

'הרב הקשיב לדבריו והגיב: 'האשם אינו במשרתת! ארעה כאן גנבה ואיני יודעים מי שלח ידיו במעל. על כן אני מביטח, מי מבין האנשים הנמצאים כאן, שיסכים להעניק לסוחר את הסכום שנגנב ממנו, יזכה לעולם הבא - עמי במחיצת!'

'אני', המשיך ר' גדליה בקול חלוש, 'נוכחתי במעמד זה. מיד בשמעי את הבטחת הצדיק, החל לבי לפעום מואצות. דבי', מיהרתי לומר, 'מוכן אני לעסקה!'

'עוד באותו יום קיבלתי כתב מידי הקדושות של רבי לוי יצחק, המזכה אותי להיות במחיצתו בגן עדן, על החתום: 'לוי יצחק בן שרה סאשע'. הרבי ביקש ממני למסור את הפתק לחברה קדישא בבוא שעתו לעזוב את העולם, שיטימנו אותו עמי בקבר.

זכה להיות בכותל המערבי, בקבר רחל, במערת המכפלה, בקבר רבי שמעון בר יוחאי...?

ר' גדליה ענה בחפץ לב על כל אשר נשאל, רק על שאלה אחת לא השיב: 'מדוע שבת על עקבותיך, אחרי שזכית כבר להגיע לארץ הקודש?' הוא מילא פיו מים ולא נידב אפילו רמז קל.

תקופה קצרה אחר שובו, חלה ר' גדליה ונפל למשכב. הוא שלח לומר לגבאי ה'חברה קדישא' כי יש לו מסר אליהם. מיהרו הגבאים לביתו ניגשו למיטתו והרכינו ראשם, ממתינים למוצא פיו. אבל הוא רק הביט בהם ושתק.

ישבו הגבאים והמתינו דרוכים, וכשהבינו כי החולה אינו נוטה לפצות פיו, איחלו לו רפואה שלימה ויצאו.

למחרת שב ר' גדליה להזמין את הגבאים, ואלו נזעקו אליו כביום אתמול. בהגיעם אליו, פתח בקול רועד וחלש:

'היה זה באחד מימי היריד בעיר ברדיטשוב. התפללתי שחרית בבית מדרשו של הרב הקדוש רבי לוי יצחק, כשלפתע פרץ פנימה יהודי בעל חזות של סוחר. הוא התקרב אל הרב כשכולו נסער ובוכה וסיפר כי הגיע ליריד, מצויד בסכום

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' נ"ו מאמר י' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ג] וצריך להמשיך אריכות ימים לתוך המלכות, וכו'. ולבוא לדעת הנה, הוא גם כן על ידי אריכות ימים בעצמו. וזה שאומרים העולם שאינו יודע מהיין, כי עקר הדיעה הוא מהיין, מאריכות ימים:

כי לבוא לאריכות ימים, הוא על ידי עסק התורה. כי אוריתא שקא דקדושה בריך הוא (תקו"י דף כ"ה:), וכו' וזה שפתוב בפרשת המלך, (דברים י"ז): 'והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען יאריך ימים על ממלכתו'. וזה: 'וקרא בו כל ימי חייו'. 'וקרא' בו דיקא, הינו שעל ידי עסק התורה הוא קורא את החיים כנ"ל. וזה: 'ימי חייו'. ימי חייו דיקא, כי משמקבלין את החיות, צריך לקבלם במדה. כי בלא מדה ואמצום אי אפשר לקבל את החיות מהשם יתברך, מחמת רבוי אור, כי רבוי השקן גורם כבוי הנר, על כן צריך לקבל החיות במדה, וזה זוכין על ידי עסק התורה:

כי התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא, והשם הוא הכלי של הדבר, וכו' וכן התורה הוא שמו של הקדוש ברוך הוא, הינו ששם נגבל החיות מחי החיים. כי התורה היא בחינת מדות, כי יש בהתורה אותיות ותבואת ופסוקים ופרשיות ופסוקים, שהם בחינת מדות, שהם נגבל החיות במדה. וכו' וזה שפתוב (תהלים ל"ט): 'מדת ימי מה היא', הינו שהתורה שהיא בחינת מה, כמו שפתוב (דברים ו'): 'מה העדות והחקים והמשפטים', היא בחינת מדות וימים כנ"ל. שעל ידי קורין את החיות לתוך המדות והימים, שכלא זה לא היה אפשר לקבל את החיות מחמת רבוי אור. וזה: 'וקרא בו כל ימי חייו', שעל ידי התורה קורא את החיות לתוך הימים והמדות כנ"ל: וכו' וזה זוכה לדעת. כי הדעת והשכל הוא בעצמו החיות כמו שפתוב (קהל"ז): 'החכמה תחיה את בעליה', כי השכל הוא עקר החיות. ועל ידי זה הדעת, יכולים לקרב ולהוכיח את מי שצריכין להוכיח וכו'

וקרא בו כל ימי חייו

רבינו מבאר שכל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו, צריך להמשיך אריכות ימים לתוך המלכות, ומגלה רבינו שיעיקר ה"חיות" נמשך ע"י 'עסק התורה' שהיא בחינת צמצום, ועי"ז זוכים לדעת ושכל שהם עיקר החיות, והיינו שיעיקר ישועת האדם הוא נקודה של דעת ושכל אמיתי, שע"י יכול לצאת מכל ההסתרות, ולהתגבר על כל התאוות, ולצאת מכל העצבות והטרדות, וההתחלה היא בלימוד התורה, עוד נקודה ועוד נקודה עד שנבנה אצלו הדעת, ואז יש לו את הכח להמשיך את הארת הדעת הזאת לכל מעשה שעושה במשך היום.

וכפי שמביא רבינו את הפסוק 'וקרא בו כל ימי חייו', ומבאר שהכוונה לקרוא את החיות לתוך 'ימי חייו', כי זה עיקר האור שמאיר לאדם לימוד התורה [כשהוא מתוך צמצום כראוי]. שע"י יש לו דעת, ויש לו כח להכניס נקודה של דעת בתוך כל מעשה וכל מצב שהוא נמצא בו, ועי"ז הוא עיקר חיות האדם, אלא שיעיקר מה שמפיל את האדם מזה הוא ה'ריבוי אור' שנמשך ע"י עמלק, שלא נותן לאדם לקבל חיות מהדברים הקטנים, שבאמת אינם דברים קטנים, כי כל נקודה קטנה של קדושת ישראל היא גדולה ועצומה מאוד מאוד, אבל עמלק מכניס לאדם הרגשה של זלזול בדברים קטנים, אבל עיקר 'בחינת עסק התורה', הוא דייקא עניין זה של להכניס נקודה של אור וחיות, לתוך מקום של צמצום שזהו בחינת המלכות, ועי"ז האדם יכול להיות כל היום כולו בתכלית החיות, בבחינת 'וקרא בו כל ימי חייו', שע"י התורה יוכל לקרוא בשם ה' ולהכניס את השי"ת בכל ימי חייו ועי"ז האדם זוכה לחיות בתוך ימי חייו שהם בחינת המלכות שלו ששם הוא צריך לגלות מלכותו יתברך.

ולדוגמא, אדם קם בבוקר וזוכה ללכת למקוה [שהוא הארה נפלאה משער החמישים כמבואר בהמשך המאמר]. כמה יכול האדם לחיות את עצמו עם זה לבד שזכה לטבול במקוה, אח"כ הוא הולך

לחידודא

לעיבוד התבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:
 מוהר"ת זיע"א אמר, שהליקוטי תפילות' יותר גבוה מרוח הקודש. אחרי איזה תפילה זה נאמר? היה זה אחר שאמר את התפילה הנוראה המתחלת 'אתה יצרת', בליקוטי תפילות ח"ב, תפלה ל"ו. העוסק בספירת העומר ובעניין אמירת תהילים.

(מכבי אור, אבשי מוהר"ן, טו)

הזוכה: דוד נחמן גרין בני ברק
 זכה בשובר זיכוי ע"מ 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

לפעמים מדברים עם מישהו ביראת שמיים, והוא לא מתעורר מזה. מה זה שווה?

ר"ח

לכבוד עלה לתרופה, שלום.
בסוף אות א' כותב רבינו על 'בכל מקום מוקטר ומוגש לשמי' - שאף שהם עובדים עבודת אלילים, עכ"ז, באתכסיא ובעולם גדול הם עובדים אותו ית'.
ולהבין את עומק הענין אפשר לקשר את זה למה שכתב באת ד' שהתורה המלוכשת תוך ההסתרה שבתוך הסתרה, היא תורה גבוה דייקא. בח' סתרי תורה. שהיא תורת ה' בעצמה. וכדי שלא יוכלו הקל' לינוק משם הרבה, בבחי' ועברתי בארץ מצרים וגו', ודרשו רז"ל אני ולא מלאך אני ולא השליח. והרי שיש בחי' של תורת ה' בעצמה שהיא המלוכשת בהסתרות. ולעיל אות ג' מסביר רביה"ק שבתורה יש תיבות פסוקים פרשיות וסדרים, שהם כלים וצמצומים כדי שנוכל לקבל את החיות מחי החיים במדה ובצמצום. וזה ענין האותיות שמחיים כל מקום, שזה צמצום החיות באותיות תיבות ופרשיות וכו', אבל בהסתרה שבתוך הסתרה, שם אומר הקב"ה 'ועברתי בארץ מצרים', שם אני נמצא, ולא מלאך ושליח, שם אין את השרי אלפים ושרי מאות, זהו לפני הצמצום

של פסוקים פרשיות וסדרים, זהו תורת ה' בעצמה.
ורק התורה העליונה הזו היא היא המחיה את כל ההסתרות, כדי שלא ינוקו, כי א"א לינוק ממנה מאחר שהיא בלי מדות.
כי כל דרך יניקת הקל' הוא רק ע"י שמהפכים את צירופי אותיות התורה ואומרים לרע טוב כמוב"פ, אבל תורת ה' בעצמה איננה מלוכשת באותיות, ולכן 'בכל מקום מוקטר ומוגש לשמי', כי מצד תורת ה' שאינה מלוכשת במדות וימים, לא שייך לפגום.
וזהו הגילוי כאן בתורה נ"ו שהקב"ה מגלה לכל אחד שנמצא בהסתרה, שבמקום שלו נמצאת תורת ה' בעצמה, ובמקום הזה של תורת ה' בעצמה לא שייך להפריד בינינו.
מתגלה כאן חסד עליון ורחמים גדולים, מקום שלמעלה מהאותיות והמדות, ששייך בהם שיתהפכו להסתרה, כי רק בתורה שבעבר ע"י שליח, שרי אלפים ושרי מאות, שייך שהצירופים הופכים להסתרות ע"י האומרים לרע טוב ח"ו, אבל תורת ה' היא למעלה מכל ההסתרות, תורת ה' בעצמה, בכל מקום ומוגש לשמי.

ולאחר ששמענו שהקב"ה נמצא בתוך ההסתרות, יש שנתעורר שאלה בלב, מה מחזק אותי שה' נמצא איתי כאן, והרי עדיין קלקלתי ופגמתי רח"ל.
אמנם הגילוי שבתורה נ"ו הוא שבהסתרה שבתוך הסתרה נמצא תורת ה' בעצמה, מקום של חסד עליון ורחמים גדולים של הש"ת, כמוב"פ באות ו'. כי שם נמצא הש"ת בעצמו, מקום שהוא מעל האותיות שימלות להתקלקל, ובכך מתגלה לנפש האדם קשר עצמי עם הש"ת באופן שאין שייך בו ריחוק והיפוך האותיות כלל. בחינת קשר ורחמים שאינם מותנים במדות.
ואין לנו דרך לזכות לגילוי זה אלא ע"י מרדכי, שהוא מתהלך אצל אלו שנסו וקפצו ממקומו של עולם, לדעת את שלום אסתר, לגלות את כל ההסתרות, ולעשות מהם דעת גבוהה כזו של סתרי תורה, תורת ה' בעצמה, הוא מגלה להם על קשר התגלות של חסד שלמעלה מהמדות והימים, שבבחינה זו מה שרק יהיה איתם, בבחי' ארץ מצרים מתגלה דעת וחסד ורחמים של ה' יתברך.

אליעזר סג"ל אומן

לכית כנסת, שזה עבודה בפני עצמה, וצריך להחיות את עצמו בזה מאוד, אחר כך ברכות השחר הרי הוא עבודה נפלאה, כל ברכה וברכה מברכות השחר, ענט"י אשר יצר ואלקני נשמה, ושאר כל ברכה וברכה, הרי אין לשער מה זה ברכה אחת, ואחר כך זוכה להתעטף בציצית שהיא שקולה כנגד תרי"ג מצוות, ואח"כ זוכה להתעטר בתפילין שהם כתרי דמלכא, הרי בוודאי אין לשער עוצם השמחה והחיות שיכול להחיות את נפשו בזה, וכך כל חלק וחלק מהתפילה הוא עבודה נפלאה מאד.

וכשיש לאדם את כח הצמצום דקדושה להתבונן בכל פעם בנקודה של דעת שיכול לקבל ממנה חיות עצומה ונפלאה, הרי הוא ממשיך כך גם במשך כל היום כי כשיוצא לרחוב, הוא לוחם בשכחה וההסתרה ומגלה את ה' ואפילו פעם אחת שזוכה לחשוב מהשי"ת ברחוב הרי הוא חיות עצומה ונפלאה, וכן כשנכנס לבית הרי יש שם מזוזה שהוא גילוי מלכותו יתברך, ובכללות, הבית הוא מקום מצומצם שאפשר לעסוק בו בתורה ומצוות, מתוך ישוב הדעת, וכך בכל פעולה במשך היום מתמקד במה שעכשיו עושה, עכשיו אוכל, עכשיו מברך, עכשיו לומד, עכשיו ישן, וכך עובד את ה' מתוך חיות, שזהו עיקר בחינת עסק התורה שהיא בבחינת צמצום.

כי עסק התורה בונה את האדם לדייק בדברים קטנים, כי עצם מצוות התורה והלכותיה מחייב את האדם להכניס את מוחו בפעולה המצומצמת שעושה כי באמת זהו עיקר עבודתנו בזה העולם להיכנס כל פעם לנקודת הצמצום ולהכניס שם נקודה של דעת וחיות.

אריכות ימים

והעיקר להתחדש בזה בכל יום מחדש, שזהו ההדגשה של להמשיך "אריכות" ימים, כי אריכות ימים הוא בחינת התחדשות שהוא עיקר הזקנה דקדושה [כמבואר באריכות בליקו"ה הל' תפילין הלכה ה].

לידע מחייו

אבל כל זה כשהמלכות היא ב"חירות" והאדם עסוק בלגלות מלכותו בעולם, וזה החיות והשמחה שלו, ואז יכול להתבונן כל רגע מה הנקודה שיכול לעסוק בה כעת בגבול ובמידה בלי ריבוי אור, אבל כשלוקח את המלכות לצרכו והנאתו, ועסוק בחשיבותו אצל אחרים וכדו', אזי באמת הוא רחוק מאוד מחיותו, ו"אינו יודע מחייו", כי באמת יש לאדם הרבה סיבות להיות מלא חיות בכל רגע ורגע, אלא שעיקר העבודה היא "לידע מחייו", היינו להתבונן בזה ולקבל חיות מזה.

וכשאדם חי כן בעצמו, יש לו את הכח להאיר הארה זו גם באחרים, להכניס בהם חיות בתוך כל המצבים והצמצומים שעובר עליהם, שזה עיקר דרך התוכחה האמתית, להאיר להם חיות לתוך המקום של הקושי והצמצום, [וגם עצם העסק בזה בעצמו מאיר הארה זו בנשמות של התלויים בו, בבחינת המלכות באתכסיא, וכמו שנתבאר במאמר הקודם].

ספירת העומר

וזהו פשטות מצוות ספירת העומר [וכפי שמבאר מוהר"ן בהל' ראש חודש הלכה ג], לקחת כל יום ו"לספור" אותו, לדעת שיש כאן צמצום בפני עצמו ויום בפני עצמו, שיש בו את הנקודות המיוחדות שבו, וגם אם לא יהיה ביום הזה אורות מיוחדים, אבל יש ביום הזה הרבה נקודות של דעת ושל גילוי מלכותו יתברך, וכך ממשיך את הארת הדעת לתוך כל יום ויום, שזה בחינת המשכת אריכות ימים לתוך המלכות וכנ"ל.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' נ"ו יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il
לשמייעת השיעורים על תורה נ"ו בקו העיוני בקול הלשון 036171116. באדיש בשלוחה 6. בלשה"ק בשלוחה 5.

טעם גן עדן

ליקוטי מוהר"ן למעשה | לקו"מ סי' נ"ו [א]

שהייה וזריזות בספירת העומר

א בספירת העומר בונים את כח ה'המתן': השם יתברך אינו מקרב מיד את האדם שרוצה להתקרב אליו, וזאת בשביל לחזק אצלו את הרצון לעלות מדרגא לדרגא ברצונות והכיסופים, עד שיזכה להיות אדם השלם המלא בדעת את ה', בידיעה שמעוררת בו הארת הרצון והשתוקקות של כלות הנפש להשם יתברך.
ב לכן מונעים מהאדם שאין פותחים לו תיכף ומיד שמשתוקק, וכל זאת לבדוק אותו עד כמה הוא נשאר חזק להשתוקק לה' באמת גם כשאין פותחים לו, וזהו שאומרים לאדם כאשר רוצה להתקרב אל הקדושה - המתן. כי בהכרח המתן בשערי הקדושה עד שפותחים לו, וההמתנה משמעותו להמשיך בצעקה ובתפילה ולא להתייאש מחמת שרואה שאין פותחים לו, והוא עיקר עבודת הספירה. כי בימים אלו בונים בנפשנו את כח ההמתנה (ליקו"ה ספירת העומר א').
ג ספירה מגלה כח של המתנה וכח של זריזות: והנה אף שבוודאי צריך להזדרז מאוד בעבודת ה', אלא שצריך להזהר שלא לדחוק את השעה שההצלחה תבוא תיכף ומיד. והיינו שמצד אחד צריך להזדרז להתאמץ לחטוף מה שאפשר, אך כשאין

רואה את ההצלחה, אזי יש להמתין ולצפות לישועת ה' ולבלי להתייאש, ובינתיים לחטוף עוד כל מה שיכול.
ד יסוד זה נוגע לכל יום ויום, אשר בתחילת היום קשה מאוד להתחיל את העבודה, ולכן צריך להזדרז בלי לחשוב הרבה לצאת ממצרים בחפזון, בלא שיהיה בידו זמן להשהות הבצק (מח והלב) עד שיחמיץ, אך לאחר שכבר יצא ממצרים, והוא בתוך התפילה או הלימוד וכו', אזי כדאי מאוד להרגיל עצמו להשהות את המח ולנסות להכנס יותר לפנימיות, להסתכל בפנימיות השכל שבכל דבר, כי בוודאי שצריך הרבה המתנה ושהייה והתבוננות בכל דבר שעושים.
ה וזהו הענין שצריך בתחילה בפסח לברוח מחמץ כי הוא איסור חמור ביותר בשבעת ימי הפסח, ואילו לאחר פסח הותר החמץ, עד שבשבעות החמץ הוא מצוה בבחינת 'שתי הלחם'. כי המצה רומז לזריזות היציאה ממצרים, והחמץ רומז לשהייה, כי החמץ בעצמו אינו היצר הרע, ההפרש הוא אם האדם שולט על השהייה, או שהשהייה שולט עליו.

ה' גוזר וצדיק מבטל

דרשו חז"ל (מ"ק טז): על הפסוק "צדיק מושל יראת אלהים", מי מושל בי צדיק, שאני גוזר גזרה ומבטלה, בפשטות כוונת הגמרא להודיע את כוחו המופלג של הצדיק לבטל גזירות, אכן רבינו (בליק"מ ת' לד) מבאר את כח הממשלה של הצדיק 'לפעול פעולות כרצונו... ועיקר הממשלה, להאיר ולהתעורר לבם לעבודת השי"ת'. לכאורה הדבר תמוה, מה היא ענין הממשלה דווקא בהארה זו שהצדיק מאיר את לב האדם לעבודת ה' ואינו גזירת שמים מתבטלת בגזירתו, והרי דבר זה אינו 'ביטול גזירת שמים', אלא זהו הרי תכלית הבריאה, ורצון ה'.
אכן עומק הענין מבואר שם בדבריו, כי כל מה שאדם יודע ומבין בשכלו, עדיין לא נהפך להיות מהותו של אדם. כי עיקר המציאות האמיתית של האדם אינה ריבוי ידיעותיו, אלא השפעת החכמה והדעת אל לבו, ששם נמצא הרצון והחשק. אדם שעוסק רק בחכמה וידיעת הדברים הוא בכלל 'לקנות חכמה ולב אין'.
ה'לוחות' היו כתובים משני עבריהם, הכתב היה חקוק בהם מצד לצד באופן שה'כתב' וה'לוחות' חד הם. מסיבה זו, הלב נקרא 'לוחות'.

הידיעה הנמצאת במוח, דומה לדיו הכתוב ע"ג הקלף, וכל זמן שלא השפיע הידיעות ללב, הוא נשאר עם אותם שאיפות, ובמהותו לא חל שינוי - הוא דומה לכתב שנכתב ע"ג קלף. הכתב דבוק לקלף, אך לא שינה את מהות הקלף, אפשר גם לגרוור את הדיו, והקלף ישאר חלק.

באדם יש את החלק של המוח הכולל חכמה, בינה ודעת. אך אם הם אינם מאירים ללבנו, הוא נהיה "חכמתו מרובה ממעשיו". כי תכלית כל ה"מוחין" הנ"ל, הוא להמשיך אותם ללב, שגם בו יש את שלשת המוחין האלו חכמה-ובלב כל חכם לב. בינה- ולבבו ביין. דעת- ולא נתן ה' לכם

עומק הפרשה

להבדיל בין הבהמות

והבדלתם בין הבהמה הטהרה לטמאה:

כלומר, מלבד עצם איסור אכילת בהמה אסורה, יש מצוה מיוחדת להבדיל בין הבהמה הטהורה לזו שאינה טהורה (רמב"ם הל' מאכלות אסורות פ"א ה"א ובספר המצוות עשה קנב).

עומק מצוה זו מבואר בדברי רבי נתן, שעיקר עבודת האדם היא בדרך של בהמה, כלומר, לעשות את עצמו כבהמה שגם כשאינה מבינה את הצורך והתכלית במעשיה, בכל זאת היא ממשכה לעבוד את בעליה בתמימות ועושה את דברו.

כי למרות שעיקר עבודת האדם היא על ידי הדעת, להגדיל את מוחו בכל ידיעה שהוא לומד כל נקודה שהוא רוכש מהתורה הק' ומספרי הצדיקים, אבל עיקר התכלית של דעת זו היא לעבוד על ידה את השי"ת בתמימות, לבוא מידיעה זו לקבל על עצמו עול מלכות שמים בתמימות, לעורר בלבו יותר את אהבת ה' ויראתו.

למשל, כשהאדם לומד בספרים על מעלת התפילה ורוממותה, את פעולותיה שהיא פועלת בעולמות העליונים והיחודים הנוראים הנעשים על ידה, עיקר התכלית שבדעת זו היא שיבוא ממנה לגשת לתפילה בדבקות הבורא, באמונה שבכל מילה הוא פועל פעולות נוראות, לעורר בנפשו את השי"ת משתעשע בתפילה זו, וכמה הוא משתוקק לכל

לב לדעת. אדם שנפל ל"אהבות נפולות" ל"חרפה" שבר בזה את ליבו. הוא איבד את הלב, בו זכה לחקוק עוד ועוד מדברי ה' עד שנתהו חלק ממהותו. היינו אותם דברים שהוא מרגיש ש"אי אפשר אחרת", שמצווה או הנהגה קדושה "היא כל חיותו", שעל דברים אלו אין לי כבר בחירה. יש נפילות שעליהם אמרו חז"ל, שנועלים בפניו שערי התשובה, או ש"אין מספיקין בידו לעשות תשובה". וישנם אופנים שאינם חמורים כ"כ. אלא שנגזר על אדם שיצטרך לעבור הרבה מניעות בדרך להשיג את מבוקשו (כעין המבואר בלק"מ ת' קטו), או שמעשיו העלוקטרוג למעלה ונגזר עליו "הסתר פנים" וכל זה נקרא "גזירת שמים".

על אלו וכיצא בהם כ' רביז"ל: "ועיקר הממשלה, להאיר ולהתעורר לבם של אלו ש"שברו את הלוחות", שנפלו ל"אהבות הנפולות". שמעשיהם גרמו לגזירת שמים של ריחוק והסתר. וע"ז אמר "צדיק מושל יראת אלוקים" שאני גוזר גזירה, והצדיק מבטלה.

בפעולותיו הרוחניות ע"י תפילה ותחנונים, או ע"י דיבור פיו שמהווה כלי לשפע עליון. בכוחו לבטל את אותם גזירות ולהאיר ולעורר לבם לעבודת השי"ת. הגם שנגזרה כבר גזירת שמים.

והוא מדוייק בדברי הפסוק: "צדיק מושל" על מה? - "יראת אלוקים". כי עיקר ממשלתו להאיר ולהכניס יראת אלוקים טהורה בלבבות בני אדם.

בזה נבין את המעשה ברב יוחנן שפגש את ריש לקיש שהיה ראש הליסטים, ריש לקיש הגיע אליו בכונת זדון, לחטוא, ואחרי שיחה עם רבי יוחנן שב בתשובה שלימה (ב"מ דף פד). נשאלה השאלה, הרי ראש לסטים הוא "חוטא ומחטיא את הרבים", עליו אמרו חז"ל שאין מספיקין בידו לעשות תשובה, הכיצד שב מיד בתשובה? התירוץ הוא שאין לזה הסבר, זהו באמת "מופת" של רבי יוחנן שבדיבור פיו הטהור, ביטל את הגזירה והחזירו בתשובה שלמה.

איזה הארה חינוכית המשכת מחג הפסח?

בפסח האיר בדעתי האמת הפשוטה שכל האמונה שיש לנו היום בהשם יתברך, הוא רק מחמת הדורות הקודמים שלקחו אחריות, להעביר את האמונה מדור לדור, ושורש העניין של לספר לדורות הבאים, מתחיל מפסח. ובהתעוררות זו התעוררתי בימי הפסח להבין את גודל חשיבות המצוה לספר לדורות הבאים את יסודות האמונה בהשם יתברך, האמונה בתורה ובצדיקים.

איני מרגיש שיש בי הכח להשמיע עבור נשמות ישראל ולהחזירם בתשובה שלמה?

אין הכוונה שצריך אתה לקרב את כולם, אבל כן צריך להבין שבניית מח לוקח זמן, וכל טיפה של דעת מזיז את מח האדם לחשוב על פי האמת, ועל כן צריך להרבות בדיבורים עם בני אדם, כי כל דיבור מתקן קצת את מח האדם. ועל אחת כמה וכמה בבני הנעורים, שאפשר בכל דיבור להשפיע עליהם עוד מעט. ואי אפשר לדעת לעולם איזה דיבור של אמונה שילד שומע, עד להיכן יש לו כח לפעול.

איך זוכים לספר את האמונה לדורות הבאים?

כבר בתחילת ההגדה הזכרנו העניין של 'ארבעה בנינים', היינו שצריך להתעורר להבין שהתורה עוברת מדור דור רק באופן של ארבעה בנינים, אי אפשר לספרה רק באופן אחד. וכל הקושי בחינוך הוא שמדברים רק באופן אחד. יש בן חכם ששואל חוקר ומתעניין, ואליו אפשר לדבר ענינים עמוקים. יש בן שמרגיש מחוץ לקדושה כלל, וצריך למצוא את השפה שמדבר אליו, ויש בן שהוא תם, ויש מי שאינו יודע לשאול כלל, ואנו המחנכים צריכים למצוא את הדרך איך לפתוח לו חיפוש פנימי. הכלל הוא, שאין כלל, בחינוך, צריך לראות מי עומד לפנינו, ולהיות יצירתי באיזה אופן לחבר אותו.

איזה לימוד אפשר ללמוד מהימים של ספירת העומר, בענין חינוך?

בימים אלו מרבים לדבר בכל מוסדות החינוך, עד כמה חשוב להתחזק באהבת חברים, כי תלמידי רבי עקיבא נסתלקו בימי הספירה מחמת שלא כיבדו זה את זה.

ואני חושב שזה ענין שאנו המבוגרים צריכים להתחזק בזה לא רק כלפי כלליות עם ישראל, אלא בעיקר כלפי הילדים והנערים אנו מתעסקים איתם. כמו שברור שהתנאי לקבלת התורה הוא לכבד כל יהודי ויהודי, מחמת שהתורה ניתנה לכלל ישראל, ועל כן ההקדמה לשבועות צריך להאמין בכל יהודי שהוא חשוב מאוד אצל השם יתברך. על אחת כמה וכמה צריכים אנו להתחזק כלפי הבנים והתלמידים שלנו, לראות את נקודת הכבוד האמיתי שמגיע להם. כי אם אי אפשר לקבל את התורה כל זמן שאיני מכבד את החבר, איך אפשר להקנות תורה לכן או תלמיד אם בליבי יש לי זלזול בו, ואיני יודע להעריך את הכבוד הייחודי שיש לו.

◆ מזל טוב! בימים האחרונים סיימו רבבות העוסקים בתורת רבינו ז"ל בסדר 'הדף היומי' בליקוטי הלכות את חלק ה', והתחילו בלימוד חלק ו' - אבן העזר. יהודי יקר! נצל את ההזדמנות והצטרף לרבבות המקבלים טללי חיים בלימוד תורת רבינו הק'. טעמו ורואו כי טוב ה'!

◆ אומן: בימים אלו, ציון רבינו הק' זיע"א באומן מוצף ביהודים מכל הגוונים ומכל הארצות, הבאים לשפוך שיח בקודש הקדשים, ומביאים את נשמתם לתיקון נצחי אצל הרופא הגדול, וכידוע הבטחתו הנצחית המובטאת בהקדמה לתיקון הכללי. גם במוצש"ק זו בה חלה הילולת הרה"ק ר' ישעי' מקרעסטיר זיע"א, צפויים מאות יהודים לצרף למסעם 'תיקון הכללי' בציון הק'. מסלולי רכבות יוצאים ממונקאטש הסמוכה לגבול הונגריה, ועד קרוב לויניצא הסמוכה לאומן. יש לברר אצל סוכני הנסיעות. כמו כן, החכם עיניו בראשו: המעוניינים ליסוע לחג השבועות הבעל"ט, מומלץ להזמין מוקדם.

◆ כמו כן, לקראת ימי הקיץ, ניתן בס"ד ניתן לחדש דרכון ללא הגעה ללשכת האוכלוסין, לאלו שהפרטים הביזמטריים שלהם מופיעים במאגר, שהגישו בקשה לתיעוד ביומטרי בגילאי 60-21. תוקפו לחמש שנים, ומיועד עבור אלו שתוקף הדרכון שברשותם הסתיים בחצי שנה האחרונה, או עומד להסתיים בשנה הקרובה. לפרטים נוספים ולהזמנת דרכון, יש לברר אצל "תיעוד ביומטרי בקליק", לשכת האוכלוסין וההגירה.

י"ל ע"י מכון עלה לתורה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת נסח נצחי: עלה לתורה, בנק
מדינת ישראל, סניף 725, חשבון 36646

החיזוק השבועי

**בִּי מַחְמַת זְהֻמַת מְצָרִים יְכוּלִים
הַסְטָרָא אַחֲרָא וְהַקְלָפוֹת לְבַלְבֵּל
אֶת הַמֶּזֶח חָס וְשָׁלוֹם, שִׁיטְעָה אֶת
עַצְמוֹ כְּאִלּוּ אֵין הַיּוֹם מְסַגֵּל לְעֵבֹדֶת
הַבּוֹרָא יִתְפָּרֵד וְיִרְצָה לְדַחֵת מִיּוֹם
לְיוֹם.
עַל כֵּן צְרִיכִין לְסַפֵּר הַיָּמִים בְּפֶה
מְלֵא, בִּי הַדְּפוּר יֵשׁ לָנוּ בַּח גְּדוּל
לְהַזְכִּיר אֶת הָאָדָם - אֶפְלוּ בְּעֵת
שְׂאִינוּ נִקִּי מִזְהֻמָּתוֹ, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב:
"מִדִּי דְפָרִי בּוֹ זָכוֹר אֶזְכְּרֶנּוּ - - -"
לִיקוּטֵי הַלְכוּת, פִּיקוּדֵי ד, ה**

יהלום

**וְצְרִיכִין לְהַשְׁתַּדֵּל
לְהִתְקַרֵב בְּזֶה הַיּוֹם
דִּיקָא לַה' יִתְפָּרֵד, בְּפִי
אוֹתוֹ הַיּוֹם: שֶׁב, ה**

כאן התורה מצווה לספור הימים, ומצד עצמי איני מתעורר בכיסופים לצפות אל החתונה בשבועות.

כי כל סיבת ספירתם של החתן וכלה הוא מחמת שיש בטחון ואמונה בין הצדדים שבוודאי כל צד חפץ ומשתוקק לצד השני. ואילו היה חשש קל לצד הכלה, שצד החתן מסופקים בכל השידוך, לא היתה הכלה מתעוררת לספור הימים, ורק כאשר החתן שולח אגרת לצד הכלה ומבשר בציפייה שגם הוא סופר ומחכה, והיא יכולה כבר גם להתחיל לספור הימים, אזי מתעורר אצלה מעצמה תשוקה גדולה להתחיל לספור.

וכמו כן השי"ת נתן מצוות ספירת העומר לדורות לכל אחד מישראל, ובהוראה זו הוא בעצם מגלה דעתו כביכול, שלעולם לא יהיה לו ספק בדבר, וגם הוא כביכול סופר הימים, ותמיד בכל דור הוא בעצמו כביכול ישתוקק לכל אחד ואחד מאיתנו לקרבו אליו בשבועות. ובעצם הידיעה שיש מצוה כזו, מתעורר בנו כיסופים והשתוקקות לספור הימים.

איך זוכים להכיר בהשתוקקות של ספירת העומר?

הנה, פשוט עניין ספירת העומר היא הכנה לקבלת התורה הקרב ובא. וכל מהות מצות הספירה היא שנכסוף ונשתוקק, כמו אחד שמתגעגע מאוד לאיזה דבר, וסופר את הימים מתי יזכה, כי יש לעורר בלב ציפייה לחג השבועות ולקבלת התורה, שזהו בפשטות סוד הספירה לספור הימים לקבלת התורה "להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המניין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא" (ספר החינוך ש"ו).

כמו כלה המצפה ליום חופתה, כך ישראל סופרים הימים לקראת היחוד הגדול בחג השבועות, שאז השם יתברך מתגלה אלינו בבחינת 'שיש עליך אלוךך כמוש חתן על כלה'. ואל יהיה תמה בעיניך, איך אפשר לדמות זאת למשל החתן וכלה, שלהם אין צריך לצוות לספור הימים, שהרי עיניהם כלות מעליהם אל היום הגדול, ואילו

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשיין שליט"א | מוצ'צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות ספירת העומר

- ספירת העומר בציבור**
- א. אין חיוב לספור בציבור אבל יש להדר בזה, כי 'ברוב עם הדרת מלך'. (וראה הלן לענין מי שנוהג כ"ח).
 - ב. מי שנמצא בציבור שעומד לברך ולספור תיכף, והוא עדיין לא אמר את ה'שלם יחוד' [אם בגלל שהאריך בתפלתו או שהם אינם אומרים אותו] - לכאורה עדיף לדלג על זה ויספור עמהם. אך דעת הגרש"ז א"א שיאמרנו, ומכל מקום נחשב כספיר עם הציבור. אך אם סופרים לפני 'עלינו' והוא דרכו לספור אחרי עלינו - יספור עמהם ויאמר 'עלינו' אחר כך.
 - ג. העומד בתפילת שמונה עשרה ושומע שהש"ץ מתחיל לומר קדיש - נראה שלא ימהר לסיים אם בגלל זה לא יכוין כראוי.
 - ד. לכתחילה יש לספור אחרי תפלת ערבית דייקא. וגם למי שיש לו מנין קבוע מאוחר יותר, אך הוא רוצה להיות מהזרזים למצוות ולספור תיכף בצאת הכוכבים, מכל מקום ימתין להתפלל ולספור עם הציבור.
 - ה. אמנם המאחר לבוא לבית הכנסת והציבור עומדים כבר בספירת העומר, אזי אם אינו יכול להתפלל אחר כך בציבור ולספור עמהם, או שחושש שאם לא יספור עתה ישכח מלספור, או יגרום
- לו לביטול תורה אם ימתין על מנין השני - יספור עם ציבור זה ויתפלל אחר כך.
- זמן ספירת העומר**
- א. זמן ספירת העומר לכתחילה ולמצוה מן המובהק, הוא תיכף אחרי 'צאת הכוכבים'. אמנם מי שיש לו מנין קבוע לתפלת ערבית מאוחר יותר - יכול להתפלל אז ולספור אחרי מעריב כנהוג.
 - ב. אבל אין לספור לפני זמן צאת הכוכבים, אפילו כשכבר אחרי השקיעה והוא זמן 'בית השמשות'. ובשעת הדחק אפשר לספור אז ולברך על זה, אבל אחרי צאת הכוכבים, יש לחזור ויספור בלי ברכה.
 - ג. מי שנוהג כשיטת 'רבינו תם' בזמן צאת הכוכבים - יש לו להמתין מלספור עד אז. אמנם אם בגלל זה לא יספור עם הציבור - אזי אם נוהג כן רק בדבר שהוא 'מדאורייתא', יספור עם הציבור. אבל מי שמחמיר כן גם בענינים 'מדרבנן', לא יספור לפני זמן צאת הכוכבים של ר"ת (ראה בה"ח תפ"ט מד. מנח"י ו' נה, ט, נה, ימב).
 - ד. אין לספור מזמן פלג המנחה אפילו מי שכבר התפלל תפלת ערבית. ומי שספיר אז - יחזור ויספור בזמנה אך בלא ברכה, אלא יבקש מאחר להוציא וברכה. אמנם במקום שחוששים שאם לא יספור בציבור, ישכחו לגמרי לספור - אפשר להקל להם לספור מזמן פלג המנחה,

קול הנחל
חיזוק, שמחה, חיות, אמונה.
03-575-22-01
מעורר את הרצון, מחמם את הנשמה.